

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. Козлодуй, 30.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КОЗЛОДУЙ, II-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Адриана Г. Добрева

при участието на секретаря Анджела М. Николова Обретинова като разгледа докладваното от Адриана Г. Добрева Гражданско дело № 20211440100998 по описа за 2021 година

СТРАНИ, ПРЕДМЕТ НА СПОРА И СЪБРАНИ ДОКАЗАТЕЛСТВА

Спора е трудов съгласно чл.357 КТ.

Съдът е сезиран с искова молба на СТ. АЛ. АН., ЕГН ***** с адрес в гр.Козлодуй, ул.„Христо Ботев” №176, с която е предявил против „АЕЦ Козлодуй” ЕАД със седалище гр.Козлодуй, представляван от Наско Асенов Михов – Изпълнителен директор, обективно съединени искове за заплащане на следните суми: 2200.00 (две хиляди и двеста) лева разходи за почивка, изплатени със заплатите за месец април 2020г.; 1000.00 (хиляда) лева разходи за ден на енергетика, изплатени със заплатите за месец май 2020г.; 1000.00 (хиляда) лева разходи за 6 - ти септември, изплатени със заплатите за месец август 2020г.; 600.00 (шестстотин) лева разходи за Коледа, изплатени със заплатите за месец ноември 2020г.; 850.00 (осемстотин и петдесет) лева за Коледа изплатени със заплатите за месец ноември 2020г.; 3167.00 (три хиляди сто шестдесет и седем) лева, явяващи се 98,40 % основната ми месечна заплата по трудов договор, изплатени със заплатите за месец декември 2020г.; 1000.00 (хиляда) лева разходи за 3 - ти март, изплатени със заплатите за месец февруари 2021г.; 1100.00 (хиляда и сто) лева разходи за Великден, изплатени със заплатите за месец март 2021г.; 2 200.00 (две хиляди и двеста) лева разходи за почивка, изплатени със заплатите

за месец април 2021г. и обезщетение за неползван годишен отпуск за 16 дни за периода от 08.04.2020г. до 10.05.2021г. в размер на 2856.13 (две хиляди осемстотин петдесет и шест лева и тринадесет стотинки) лв. (претендирано след допуснато на основание чл.214, ал.1 ГПК изменение на цената на иска за обезщетение в съдебно заседание на 01.11.2021г. на л.169 в делото). Претендира и законната лихва върху сумите и направените съдебни разноски.

Ищецът СТ. АЛ. АН. твърди, че е работил при ответника „АЕЦ Козлодуй” ЕАД по безсрочен трудов договор. Твърди, че трудовото му правоотношение е прекратено последващ път със Заповед № НК-13/26.07.2021г. на изпълнителния директор на ответното дружество считано от 27.07.2021г. Твърди, че предишното му уволнение от същия работодател е било със Заповед №НК-12/08.04.2020г.. Че е оспорил предишното уволнение, по повод на което е било образувано гражданско дело № 260/2020г. по описа на Районен съд - Козлодуй. Гражданското дело е приключило с влязло в сила решение, с което е било признато за незаконно и отменено уволнението му и е бил възстановен на предишната работа при същия работодател. Твърди, че се е върнал на фактически на работа след като е бил възстановен от съда на 10.05.2021г., като в периода от незаконното уволнение на 08.04.2020г. до фактическото връщане на работа от съда на 10.05.2021г. не е полагал труд при ответника, но съгласно чл.354, ал.1 КТ това време му се зачита за трудов стаж. Предвид на това претендира работодателя да бъде осъден да му заплати платените за същия период (08.04.2020г. до 10.05.2021г.) на работниците и служителите на „АЕЦ Козлодуй” ЕАД средства за социално-битовото и културното обслужване по чл. 294 КТ, както следва: 2200.00 (две хиляди и двеста) лв. за почивка, изплатени със заплатите за месец април 2020г.; 1000.00 (хиляда) лв. за ден на енергетика, изплатени със заплатите за месец май 2020г.; 1000.00 (хиляда) лв. за 6 - ти септември, изплатени със заплатите за месец август 2020г.; 600.00 (шестстотин) лв. за Коледа, изплатени със заплатите за месец ноември 2020г.; 850.00 (осемстотин и петдесет) лв. за Коледа изплатени със заплатите за месец ноември 2020г.; 1000.00 (хиляда) лв. за 3 - ти март, изплатени със заплатите за месец февруари 2021г.; 1100.00 (хиляда и сто) лв. за Великден, изплатени със заплатите за месец март 2021г. съгласно и 2200.00 (две хиляди и двеста) лв. за почивка, изплатени със заплатите за месец април 2021г..

Претендира и сумата 3167.00 (три хиляди сто шестдесет и седем) лв.

представляваща 98,40 % от основната месечна заплата по трудов договор, изплатени със заплата за месец януари 2021г..

Освен това претендира и обезщетение за неползван годишен отпуск след последващото му уволнение със Заповед № НК-13 от 26.07.2021г. за периода, когато не е бил на работа поради предходното незаконно уволнение и до фактическото му връщане на работа - от 08.04.2020г. до 10.05.2021г. за общо 16 дни (11 за 2020г. и 5 за 2021г.) в размер на 2856.13 лв.

Ответникът „АЕЦ Козлодуй” ЕАД, гр.Козлодуй чрез законния представител на дружеството изпълнителния директор Наско Михов е подал редовен писмен отговор на исковата молба (на л.21-25), с който оспорва исковете като недопустими, неоснователни и недоказани и иска да бъдат отхвърлени. Основното съображение на ответника е, че за периода от 08.04.2020 г. до 10.05.2021г. ищецът не е полагал реално труд, поради което счита че не му се дължат други плащания извън присъденото обезщетение по чл.225, ал.1 КТ за времето, през което е останал без работа поради незаконното уволнение.

Счита, че иска за заплащане на суми, представляващи средствата за социално-битовото и културното обслужване е недопустим, тъй като нормите на чл.292, чл.293 и чл.294 КТ определят, че преценката на работодателя дали да определи средства за социално-битовото и културното обслужване и в какъв размер, съответно компетенциите на общото събрание на работниците за начина за разпределяне и използване на тези средства, са свързани с преценката за целесъобразност, която не подлежи на съдебен контрол.

Твърди, че дори да се приеме, че тази претенция на ищеца е допустима, доколкото претендира изплащане на конкретни такива, разпределени на работниците и служителите, които реално са работили, то същият е неоснователен, като средствата за социално-битовото и културното обслужване са част от издръжката на предприятието и не са елемент от трудовото възнаграждение, поради което не попадат в предметния обхват на обезщетението за оставане без работа поради незаконно уволнение по чл.225, ал.1 КТ.

По отношение претендираните от ищеца суми за изплатени на работниците и служителите премии за личен принос за постигане целите на дружеството ответника не конкретизира кои са тези претендирани от ищеца

суми, но излага съображения, че са еднократни допълнителни трудови възнаграждения, изплащани по волята на работодателя на работниците и служителите, които реално са полагали труд по трудов договор, поради което на ищецът, за времето през което не е полагал реално труд не му се дължат такива възнаграждения.

По отношение иска за заплащане на обезщетение за неизползван годишен отпуск излага доводи, че е неоснователен и недоказан по съображения, че съгласно чл.224, ал.1 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителят има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за текущата календарна година пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, и за неизползвания отпуск, отложен по реда на чл. 176 КТ, правото за който не е погасено по давност. Твърди, че ищеца няма право на отпуск за цялата календарна година 2021г., в която му е прекратено трудовото правоотношение. Към датата на предишното прекратяване на трудовото правоотношение през 2020г. на ищеца са изплатени дължимите обезщетения по чл.224, ал.1 КТ, видно от фиш за месец април 2020г. и сумата не е върната на работодателя. Сочи, че след възстановяването на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност на 10.05.2021г. до последващото прекратяване на трудовото правоотношение със Заповед № НК-13/26.07.2021г., той е ползвал платен годишен отпуск за 2020г. в размер на 7 дни и след уволнението му през месец юли 2021г. съгласно Заповед № АД-2162/28.07.2021г., видно от фиш за месец юли 2021г. са му изплатени обезщетение по чл.224, ал.1 КТ за 17 дни неизползван платен годишен отпуск за 2020г. в размер на 3034.64 лв. и за 23 дни неизползван платен годишен отпуск за 2021г. в размер 4105.68 лв.

Ответника не оспорва твърденията на ищеца, че част от претендираните суми представляват средства за социално-битовото и културното обслужване и действително са платени на работниците и служителите през процесния период.

В съдебни заседания ищецът участва лично и с пълномощник адвокат Р.Маноев от Адвокатска колегия Враца и поддържат исковете.

В съдебни заседания за ответното дружество се явява юрисконсулт Б.Борисов и оспорва исковете по съображения изложени в писмения отговор,

като поддържа искането да бъдат отхвърлени изцяло.

Правното основание на исковете за заплащане на средства за социално-битовото и културното обслужване е по чл.357 вр. чл.354, ал.1 т.1 вр. чл.294 КТ и за заплащане на обезщетение за неизползван годишен отпуск е по чл.224, ал.1 КТ.

По делото са събрани писмени доказателства - съобщение на КРС до ищеца по гр.д. № 260/2020г. за връщането му от съда на работа; Заповед за дисциплинарно наказание № НК-13/26.07.2021г.; Молба на ищеца до „АЕЦ Козлодуй” ЕАД от 03.08.2021г. и отговор на молбата от 10.08.2021г.; Копие от личното трудово досие на ищеца; Удостоверение за актуално състояние на „АЕЦ Козлодуй” ЕАД; Лицензни за производство на електрическа и топлинна енергия; ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 181 на МС от 20.07.2009г. за определяне на стратегическите обекти и дейности, които са от значение за националната сигурност; Удостоверение за брутното трудово възнаграждение на ищцата за месец юни 2021г. с рег.№ У-01-638/31.08.2021г.; Фиш за изплатено на ищеца трудово възнаграждение за месец юни 2021г.; Фиш за изплатено на ищеца трудово възнаграждение за месец юли 2021г.; Фиш за изплатено на ищеца трудово възнаграждение за месец април 2020г.; Заявление от ищеца за ползване на отпуск и Заповед № 18364/01.06.2021г. с които е разрешено ползването на 2 дни; Заявление от ищеца за ползване на отпуск и Заповед № 23031/01.07.2021г. с които е разрешено ползването на 5 дни; Длъжностна характеристика; Решение № 260090/18.12.2020г. на Окръжен съд - Враца по гр.д.№ 542/2020г.; Определение № 294/15.04.2021г. по гр.д.№ 505/2021г. на ВКС, 4-то г.о.; Протокол от 28.02.2020г. от събрание на пълномощниците избрани от работниците и служителите на “АЕЦ Козлодуй” ЕАД; Протокол от 25.02.2021г. от събрание на пълномощниците избрани от работниците и служителите на “АЕЦ Козлодуй” ЕАД; Заповед, № АД - 3872; Споразумителен протокол, № 3/18.12.2020г. между “АЕЦ Козлодуй” ЕАД и Синдикатите в дружеството; Заповед, № АД-70/ 11.01.2021г.; Заповед № АД-585/28.02.2020г.; Заповед № АД-809/24.03.2020г. Заповед № АД-1155/27.04.2020г.; Заповед № АД-1475/02.06.2020г.; Заповед № АД-2444/21.08.2020г.; Заповед № АД-3784/02.12.2020г.; Заповед № АД-3872/09.12.2020г.; Заповед № АД-1232/22.04.2021г.; Заповед № АД-930/30.03.2021г.; Заповед № АД-619/26.02.2021г. и Заповед № АД-2162/28.07.2021г.; Удостоверение за размера на БТВ на ищеца, Копие на

трудова книжка на ищеца.

Прието е и заключение на съдебно-счетоводна експертиза.

УСТАНОВЕНИТЕ ФАКТИ

Ищецът СТ. АЛ. АН. е работил при ответника „АЕЦ Козлодуй” ЕАД по силата на безсрочен трудов договор на длъжност Експерт-преподавател производствено обучение, група „ТО”, сектор „Обща подготовка”, отдел „Обучение”, Управление „УТЦ”, Дирекция „ПиУТЦ”, съгласно Допълнително споразумение № 416027.04.2018г. приложено на л.32 в делото с уговорено ОМЗ 2977.00 лв. и размер на платен годишен отпуск 43 дни - по чл.155 КТ 29 дни и по чл.156 КТ 14 дни.

Ищецът е уволнен със Заповед № НК-12/08.04.2020г. на изпълнителния директор на „АЕЦ Козлодуй” ЕАД, считано от 08.04.2020г. Оспорил е дисциплинарната заповед, като е претендирал и да бъде възстановен на предишната работа, по повод на които му искове е било образувано гражданско дело № 260/2020г. по описа на Районен съд - Козлодуй.

Делото е приключило с влязло в законна сила решение (решение на Окръжен съд - Враца № 260090 от 18.12.2020г. по гр.д. № 542/2020г., с което е отменено решението на първата инстанция и спора е решен по същество) като уволнението на ищеца е признато за незаконно и е отменено, и той е възстановен на заеманата преди уволнението длъжност в „АЕЦ Козлодуй” ЕАД след постановяване на Определение № 294 от 15.04.2021г. по гр.д. № 505/2021г. по описа на ВКС, с което въззивното решение не е допуснато до касационно обжалване.

Ищецът фактически се е върнал на работа при работодателя на заеманата преди уволнението длъжност на 10.05.2021г. и на същата дата с работодателя са подписали Допълнително споразумение № 406/10.05.2021г. на л.143 в делото, с договорено ОМЗ 3219.00 лева и размер на платен годишен отпуск 48 дни - по чл.155 КТ 32 дни и по чл.156 КТ 16 дни.

За времето от незаконното уволнение на ищеца на 08.04.2020г. до фактическото му връщане на работа от съда на 10.05.2021г. той не е работил по друго трудово правоотношение видно от записа в трудовата книжка на л.144 в делото.

Съгласно законовата фикция на чл.354, ал.1 т.1 КТ това време се признава за трудов стаж на ищеца.

За 2020г. в ответното дружество общото събрание на работниците и служителите (чрез пълномощници) е взело решение за начинът на използването на средствата за социално-битовото и културното обслужване по т.2 от протокол от 28.02.2020г. приложен на л.101-112 в делото, като на работниците и служителите бъдат изплатени суми от социалните средства, както следва: за 3-ти март 800.00 лв.; за 8-ми март 350.00 лв.; за Великден 1000.00 лв.; за ден на енергетика 1000.00 лв.; за 6-ти септември 1000.00 лв.; за Коледа 172.00 лв. и за разходи за почивка 2200.00 лв. По т.5 общото събрание е взело решение постъпилите през годината повишения на фонд работна заплата и вследствие на това повишения на средствата за социално-битовото и културното обслужване, да бъдат разпределени в края на годината като допълнителни суми за Коледа по равно.

Общото събрание на работниците и служителите при вземане на решението за начинът на използването на средствата за социално-битовото и културното обслужване през 2020г. не е решило да има изключение при получаване на социални средства за определени категории работници и служители.

В изпълнение на решението на общото събрание работодателя е изплатил на работниците и служителите средства за социално-битовото и културното обслужване за 2020г. за периода от незаконното уволнение на ищеца до фактическото му връщане на работа от 08.04.2020г. до 10.05.2021г. - съгласно Заповед № АД-1155/27.04.2020г. сумата 2200.00 лв. разходи за почивка и възстановяване платени със заплата за месец април 2020г.; съгласно Заповед № АД-1475/02.06.2020г. сумата 1000.00 лв. за ден на енергетика платени със заплата за месец май 2020г.; съгласно Заповед № АД-2444/21.08.2020г. сумата 1000.00 лв. за 6-ти септември платени със заплата за месец август 2020г. и съгласно Заповед № АД-3784/02.12.2020г. сумата 600.00 лв. за Коледа платени със заплата за месец ноември 2020г.

Със Заповед № АД-3872/09.12.2020г. на изпълнителния директор на ответното дружество работодателя е завишил средствата за социално-битовото и културното обслужване за 2020г. с обща сума в размер на 3 142 450.00 лв. и на работниците и служителите по трудов договор са

изплатени още по 850.00 лв. със заплатите за месец ноември 2020г.

За 2021г. в ответното дружество общото събрание на работниците и служителите (чрез пълномощници) е взело решение за начинът на използването на средствата за социално-битовото и културното обслужване по т.2 от протокол от 25.02.2021г. приложен на л.113-120 в делото, като на работниците и служителите бъдат изплатени социални средства, както следва: за 3-ти март 1000.00 лв.; за 8-ми март 350.00 лв.; за Великден 1100.00 лв.; за ден на енергетика 1100.00 лв.; за 6-ти септември 1100.00 лв.; за Коледа 11.80 лв. и за разходи за почивка 2200.00 лв.

Общото събрание на работниците и служителите при вземане на решението за начинът на използването на средствата за социално-битовото и културното обслужване през 2021г. по т.5 е приело изрично от средствата за социално-битовото и културното обслужване да се ползват работници и служители по трудово правоотношение и договори за управление и контрол с дружеството и членове на техните семейства (изчерпателно посочени), както и пенсионирани от дружеството работници и служители, които са работили най-малко 10 години в дружеството преди пенсионирането им.

В изпълнение на решението на общото събрание работодателя е изплатил на работниците и служителите средства за социално-битовото и културното обслужване за 2020г. за периода от незаконното уволнение на ищеца до фактическото му връщане на работа от 08.04.2020г. до 10.05.2021г. - съгласно Заповед № АД-619/26.02.2021г. сумата 1000.00 лв. за 3-ти март платени със заплатите за месец февруари 2021г.; съгласно Заповед № АД-930/30.03.2021г. сумата 1100.00 лв. за Великден платени със заплатите за месец март 2021г. и съгласно Заповед № АД-1232/22.04.2021г. сумата 2200.00 лв. разходи за почивка и възстановяване платени със заплатите за месец април 2021г.

Със Заповед № АД-70/11.01.2021г. на изпълнителния директор на ответното дружество работодателя е начислил допълнително трудово възнаграждение като годишна премия на работниците и служителите, като за назначените преди 01.01.2020г. тя е определена в размер на 98.40 % от основната месечна заплата по трудов договор към 01.12.2020г. и изплатена със заплата за месец декември 2020г. Вещото лице е изчислило при изслушването в съдебното заседание на 01.11.2021г., че за ищеца, който е

назначен преди 01.01.2020г. при ОМЗ 3219 лв. съгласно последното ДС, размера на допълнително трудово възнаграждение, което би получил със заплатата за месец декември 2020г. е 3167.50 лв.

При фактическото връщане на работа на ищеца от съда на 10.05.2021г. работодател не му е изплатил социалните плащания получени от другите работници и служители за периода от незаконното уволнение на 08.04.2020г. до датата на връщането на работа, както и платеното със заплатите за месец декември 2020г. допълнително трудово възнаграждение.

Считано от 27.07.2021г. със Заповед № НК-13/26.07.2021г. на изпълнителния директор трудовото правоотношение на ищеца е прекратено последващ път.

Със Заповед № АД-2162/28.07.2021г. работодателя е изплатил на ищеца обезщетение по чл.224, ал.1 КТ за неизползван годишен отпуск за 2021г. за 23 дни и за 2020г. за 17 дни.

След последващото уволнение ищеца с молба от 03.08.2021г. на л.11-12 в делото, той е поискал работодателя да му заплати социалните плащания получени от работниците и служителите за периода от незаконното уволнение на 08.04.2020г. до фактическото му връщане на работа от съда на 10.05.2021г. подробно индивидуализирани, както и допълнителното трудово възнаграждение платено на работниците и служителите през месец декември 2020г. Работодателя с писмо от 10.08.2021г. на л.13 в делото му е отказал с мотива, че за претендирания период не е бил в трудово правоотношение и при признаване за незаконно на уволнението му, са му били изплатени предвидените в Кодекса на труда обезщетения.

От приетото заключение на вещото лице се установява, че при последващото уволнение на ищеца работодателя му е изплатил обезщетение за неизползван годишен отпуск по чл.224, ал.1 КТ, но не за всички дни отпуск така както е било уговорено с трудовия договор между страните. Вещото лице е установило и дава заключение, че ищецът не е ползвал уговорения допълнителен платен годишен отпуск по чл.156 КТ 11 дни за 2020г. и 5 дни за 2021г. и работодателя не му е изплатил обезщетение за него при последващото уволнение. Изчислено от вещото лице размера на това обезщетението за неизползвания годишен отпуск за 16 дни е в размер на 2856.13 лв.

Вещото лице в табличен вид е посочило за процесния период от 08.04.2020г. до 10.05.2021г. какви по вид, основание и размер допълнителни плащания към трудовите възнаграждения са получили работниците и служителите на ответното дружество „АЕЦ Козлодуй” ЕАД. Изчислило е размера на ОМЗ за длъжността на ищеца към месец ноември и месец декември 2020г. в размер на 2000.00 лв. и размера на БТВ на ищеца по правилото на чл.228, ал.1 КТ съобразен към датата на уволнението му на 27.07.2021г. в размер на 3927.18 лв. Страните не оспорват заключението на вещото лице и доколкото то е изготвено въз основа на събраните по делото писмени доказателства и е обосновано и обективно, съда го кредитира изцяло, включително допълнителните отговори дадени в съдебното заседание на 01.11.2021г.

ПРИЛОЖИМИ ПРАВНИ НОРМИ

А. Националното законодателство.

1. Кодекса на труда

Чл. 155. (Изм. - ДВ, бр. 100 от 1992 г.) (1) (Изм. - ДВ, бр. 52 от 2004 г., в сила от 01.08.2004 г.) Всеки работник или служител има право на платен годишен отпуск.

Чл. 156. (1) (Изм. - ДВ, бр. 100 от 1992 г., изм. - ДВ, бр. 52 от 2004 г., в сила от 01.08.2004 г., предишен текст на чл. 156 - ДВ, бр. 83 от 2005 г.) При условията на чл. 155, ал. 2 работникът или служителят има право на допълнителен платен годишен отпуск:

1. (изм. - ДВ, бр. 83 от 2005 г.) за работа при специфични условия и рискове за живота и здравето, които не могат да бъдат отстранени, ограничени или намалени, независимо от предприетите мерки - не по-малко от 5 работни дни;

Чл. 224. (1) (Изм. - ДВ, бр. 100 от 1992 г., изм. - ДВ, бр. 58 от 2010 г., обявена за противоконституционна в частта "за текущата календарна година пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, и за неизползвания отпуск, отложен по реда на чл. 176" с РКС № 12 от 2010 г. - ДВ, бр. 91 от 2010 г.) При прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителят има право на парично обезщетение за

неизползвания платен годишен отпуск за текущата календарна година пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, и за неизползвания отпуск, отложен по реда на чл. 176, правото за който не е погасено по давност.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 100 от 1992 г.) Обезщетението по предходната алинея се изчислява по реда на чл. 177 към деня на прекратяването на трудовото правоотношение.

Глава четиринадесета.

СОЦИАЛНО-БИТОВО И КУЛТУРНО ОБСЛУЖВАНЕ В ПРЕДПРИЯТИЕТО

Чл. 292. (Изм. - ДВ, бр. 100 от 1992 г.) Социално-битовото и културното обслужване на работниците и служителите се финансира със средства от работодателя и от други източници.

Чл. 293. (1) (Изм. - ДВ, бр. 100 от 1992 г.) Начинът на използването на средствата за социално-битовото и културното обслужване се определя с решение на общото събрание на работниците и служителите.

Време, което се признава за трудов стаж, без да е съществувало трудово правоотношение

Чл. 354. (1) (Изм. - ДВ, бр. 100 от 1992 г., предишен текст на чл. 354 - ДВ, бр. 15 от 2010 г., в сила от 28.08.2010 г.) За трудов стаж се признава и времето, през което не е съществувало трудово правоотношение, в следните случаи:

1. работникът или служителят е бил без работа поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи - от датата на уволнението до възстановяването му на работа;

2. Граждански процесуален кодекс

Чл. 633. (В сила от 24.07.2007 г.) Решението на Съда на Европейските общности е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България.

Б. Право на Европейския съюз и относима съдебна практика:

1. Директива 2003/88/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 г. относно някои аспекти на организацията на работното време

Член 7

Годишен отпуск

1. Държавите-членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че всеки работник има право на платен годишен отпуск от най-малко четири седмици в съответствие с условията за придобиване на право и предоставяне на такъв отпуск, предвидени от националното законодателство и/или практика.

2. Минималният период за платен годишен отпуск не може да се замества с финансово обезщетение, освен при прекратяване на трудовото правоотношение.

Член 17 от същата директива предвижда държавите-членки да могат да дерогират определени нейни разпоредби, като не се допуска дерогирание на член 7 от директивата.

2. Решение на СЕС (първи състав) от 25 юни 2012 г. по съединени дела по преюдициално запитване от Районен съд Хасково - България С-762/18 и от Corte suprema di cassazione (Върховен касационен съд, Италия) (С-37/19) във връзка с приложението на член 7, параграф 1 и параграф 2 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година, че член 7, параграф 1 от Директива 2003/88/ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална съдебна практика, по силата на която работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, няма право на платен годишен отпуск за периода от датата на уволнението до датата на възстановяването му на работа, поради това че през този период не е полагал действително труд за работодателя, както и че не допуска национална съдебна практика, по силата на която при последващо прекратяване на трудовото правоотношение - след като работникът е бил уволнен незаконно, а по-късно възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, този работник няма право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа.

ПРАВНИ ИЗВОДИ

1. По иска за изплащане на средства за социално-битово и културно обслужване платени на работниците и служителите за периода от незаконното уволнение на ищеца на 08.04.2020г. до фактическото му връщане на предишната работа от съда на 10.05.2021г..

По делото между страните няма спор и е доказано, че за процесния период от 08.04.2020г. до 10.05.2021г. ищецът не е бил на работа при ответника поради незаконно уволнение, което е отменено от съда и той фактически е върнат на работа на предишната длъжност. В хипотезата на чл. 354, ал. 1 т. 1 КТ за дата на възстановяване на работа следва да се приеме фактическото допускане на работника или служителя до работата, на която е възстановен със съдебното решение, което е на 10.05.2021г.

Безспорно е и че за 2020г. и за 2021г. работодателя „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД е предоставил средства за социално-битово и културно обслужване на работниците и служителите в предприятието (вкл. в края на 2020г. е увеличил размера на тези средства).

Безспорно е, че тези средства са били разпределени от общото събрание по равно.

Установено е също така, че ищецът не е получил съответна част от тях, тъй като не е бил на работа, а именно: сумата 2200.00 (две хиляди и двеста) лв. за почивка, изплатена със заплатите за месец април 2020г.; сумата 1000.00 (хиляда) лв. за ден на енергетика, изплатена със заплатите за месец май 2020г.; сумата 1000.00 (хиляда) лв. за 6 - ти септември, изплатена със заплатите за месец август 2020г.; сумата 600.00 (шестстотин) лв. за Коледа, изплатена със заплатите за месец ноември 2020г.; сумата 850.00 (осемстотин и петдесет) лв. за Коледа изплатена със заплатите за месец ноември 2020г.; сумата 1000.00 (хиляда) лв. за 3 - ти март, изплатена със заплатите за месец февруари 2021г.; сумата 1100.00 (хиляда и сто) лв. за Великден, изплатена със заплатите за месец март 2021г. съгласно и сумата 2200.00 (две хиляди и двеста) лв. за почивка, изплатена със заплатите за месец април 2021г.. Няма спор и, че ищецът не е получил и платеното еднократно допълнително трудово възнаграждение на работниците и служителите представляващо 98,40 % от основната месечна заплата по трудов договор, изплатени със заплатите за месец декември 2020г. възлизащи за него в размер изчислен от вещото лице на 3167.50 (три хиляди сто шестдесет и седем и петдесет ст.) лв.

За последната претендирана сума от 3167.50 (три хиляди сто шестдесет и седем) лв. съда намира, че тя е платена от работодателя като допълнително трудово възнаграждение през месец декември 2020г. на работниците и служителите във връзка с постигнати високи производствени резултати за

2020г. видно от записа в Заповед № АД-70/11.01.2021г., с която е начислена и пратена. С оглед спецификата на трудовия договор - работника през определен период от време да предоставя работна сила в полза на друго лице и под негово ръководство, срещу което получава възнаграждение, и доколкото няма спор, че ищеца реално през месец декември 2020г. не е предоставял работна сила на ответника, съда намира, че не му следва претендираното допълнително трудово възнаграждение. Неоснователно и недоказано ищеца претендира тази сума като социално плащане, тъй като от доказателствата по делото не се установява тя да има характер на такива средства. Предвид на това съда следва да отхвърли претенцията на ищеца за сумата 3167.00 лв. платена от работодателя като допълнително трудово възнаграждение през месец декември 2020г.

За претендираната сума от 850.00 лв. платена със заплатите за месец ноември 2020г. за Коледа съда намира, че е част от средствата за социално-битовото и културното обслужване за 2020г. предоставени от работодателя, което се установява от приложената по делото Заповед № АД-3872/09.12.2020г. на изпълнителния директор на ответното дружество. С нея работодателя изрично и ясно е посочил, че завишава именно средствата за социално-битовото и културното обслужване за 2020г. с обща сума в размер на 3 142 450.00 лв. и определя на работниците и служителите по трудов договор да се изплатят по 850.00 лева от нея, от което следва характера на това плащане като социално такова.

На първо място съда не споделя възражението на ответника за недопустимост на иска за социални плащания.

На съда е известна практиката по този въпрос на ВКС, обективизирана в решения по гр.д. №№ 1637/2002 г., 1638/2002 г., 1642/2002 г., 1643/2002 г., 1644/2002 г. и др. на III г.о., в която е прието, че исковете за заплащане на суми от фонд социално-битово и културно обслужване са процесуално недопустими, с оглед императивните норми на чл.292, 293 и чл.294 КТ, които възлагат на работодателя финансирането на тези дейности, а на общото събрание на работниците и служителите - разпределението и използването на средствата, от където следва, че дали работодателят може да отдели средства и в какъв размер е негово дискреционно право, което е извън прерогативите на съда, а разпределението и използването на средствата е въпрос от

компетентността на колективен орган - общото събрание на работниците и служителите.

Разглежданият случай е различен. Както съда изложи по-горе, установено е по делото, че през периода 08.04.2020г. до 10.05.2021г. работодателят осем пъти е предоставял допълнителни средства за социално-битово и културно обслужване на работниците и служителите в предприятието, които са били разпределени от общото събрание по равно. Установено е също така, че ищеца не е получил съответна част от тях, тъй като незаконно е бил уволнен, а после върнат от съда на същата длъжност. Следователно в случая са преодолен изискванията на чл.292 и 293 КТ, тъй като работодателят е предоставил средства и е посочил техния размер, а начинът на използването им е бил решен от общото събрание на работниците и служителите, видно от предоставените протоколи. *Щом се касае до иск, свързан с изпълнението на трудовото правоотношение, по който дължимата сума може да се определи на базата на посочените вече предпоставки, той е допустим и следва да се разгледа от съда.*

По същество - правната уредба на социално-битовото и културно обслужване в предприятието е законова и подзаконова. Законовата се съдържа в глава 14 от Кодекса на труда (чл.292-294, 296, 297, 299 и 300). Подзаконовата уредба се съдържа в редица наредби – напр. Наредбата за безплатното работно и униформено облекло, Наредба №11 от 21.12.2005 г. за определяне на условията и реда за осигуряване на безплатна храна и/или добавки към нея, Наредба №7 от 09.07.2003 г. за условията и реда за издаване и отнемане на разрешение за извършване на дейност като оператор на ваучери за храна и осъществяване на дейност като оператор, и други.

Целта на социално-битовото и културно обслужване е подобряване бита на работниците и служителите, повишаване на удовлетвореността им от работата, която извършват, а това, от своя страна, води и до повишаване качеството на трудовия процес и съответно увеличаване на производителността на труда.

Съгласно чл. 292 КТ финансирането на социално-битовото и културно обслужване се осъществява със средства на работодателя и от други източници (например отпуснати средства от държавата, от общините; средства, предоставени от организации на работодателите, от синдикатите,

дарения и др.).

Средствата за социално-битовото и културно обслужване не са елемент от трудовото възнаграждение на работниците и служителите и не подлежат на регулиране от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (обн. ДВ, бр.9 от 26.01.2007 г., изм. и доп.). Веднъж предвидени, тези средства се използват по решение на общото събрание на работниците и служителите в предприятието - арт. чл.293, ал.1 КТ. Това правомощие на общото събрание не може да се изземва или прехвърля на други органи. Правната норма е императивна, т.е. не се допуска отклонение от нея, като осигурените средства за социално-битово и културно обслужване не могат да се изземват и използват за други цели (арт. чл.293, т.2 КТ). **В този смисъл е и трайната съдебна практика на ВКС - така Определение № 1120 от 31.10.2014г. по гр.д. № 3349/2014г. на ВКС**, където съда се е произнесъл по приложението на чл.292 и чл.293 КТ за финансирането, разпределението и използването на средствата за социално-битовото и културно обслужване в предприятието, като е приел, че прерогатив на общото събрание е използването и разпределението на средствата за социално-битовото и културно обслужване в предприятието. Затова съда не споделя и намира за противоречащи на закона доводите на ответника изложени в писмения отговор, че общото събрание на работниците и служителите няма право да определя на кои работници и служители да се предоставят средства за социално-битовото и културно обслужване, като това е право на работодателя, който осигурява тези средства.

Този извод на съда намира опора и в Решение № 5270 от 29.05.2003г. на ВАС по адм. д.№7008/2002г., в което е прието, че социално-битовото и културното обслужване на работниците и служителите според регламентацията в Кодекса на труда обхваща въпроси и аспекти от ежедневието на работниците и служителите извън престирането на работната сила, като се касае за допълнителни облаги, които са предлагани от работодателя директно или чрез трети лица с цел подобряване жизнения стандарт на работниците и служителите през времето, когато те не са заети непосредствено в трудовия процес и които излизат извън кръга на основното трудово правоотношение, предоставяни от работодателя по свое решение. **Предвид естеството на облагите, непряко свързани с престирането на работната сила**, е предвиден по-особен начин за разпределяне на средствата,

което не се извършва от работодателя, макар да е основният източник на средствата, а от общото събрание на служителите и работниците в предприятието. Последното като колективен орган на трудещите се най-добре познава нуждите им и ще разпредели по най-удачния начин средствата. Съгласно Решение № 3311 от 23.05.2000 г. на ВАС по адм. д. № 6438/1999г. да се определи начинът на изразходване на средствата означава да се посочи дали те ще се предоставят в натура или пари, да се определят сферите на социално-битово и културно обслужване, съотношението на сумите по всяка от тях, конкретните мероприятия и критерии, по които ще се извършва разпределението.

Формите на средства за социално-битовото и културно обслужване условно се разделят на две големи групи: първата група са свързани с трудовия процес (така транспортното обслужване от местоживеенето до местоработата и обратно - чл. 294, т.3 КТ и осигуряването на работно и униформено облекло - чл. 296 КТ); втората група са извън трудовия процес и са свързани с бита на работниците и включват организираното хранене - чл. 294, т.1 КТ, търговското и битовото обслужване, като работодателят може да изгражда и поддържа търговски обекти и бази за услуги - чл. 294, т.2 КТ, бази за дълготраен и краткотраен отдых, физическа култура, спорт и туризъм; бази за културни занимания - чл. 294, т.4-5 КТ, подпомагане на младите и новопостъпилите работници и служители - чл. 294, т.6 КТ. В чл. 294, т.7 КТ е предвидено, че работодателят може да осигурява на работниците и служителите задоволяване и на други социално-битови и културни потребности, т.е. различни от посочените по-горе, но имащи социално- битов и културен характер.

Кодекса на труда допуска формите на социално-битовото и културно обслужване в предприятието да бъдат използвани, освен от работниците и служителите, и от още две групи лица. Съгласно чл. 299, ал.3 КТ социалните фондове и формите за социално обслужване могат да се ползват и от семействата на работниците и служителите по решение на общото събрание, а също може да се използват и от пенсионери, работили при същия работодател -чл. 300 КТ отново по решение на общото събрание.

От подробния анализ направен по-горе на характера, целите и формите на социално-битовото и културно обслужване уредени в Кодекса на труда,

следва извода, че тези средства освен, че не са елемент на трудовото възнаграждение, не са свързани с прякото полагане на труд от работниците и служителите, каквато теза застъпва ответника, т.е. незаконосъобразен е довода на ответника, че такива средства се следват само на работници и служители полагали реално труд. Тази теза приравнява социалните средства на трудово възнаграждение и противоречи на целта на КТ.

В случая се поставя въпроса дали при вземане на решенията на общото събрание за начина на използването на средствата за социално-битово и културното обслужване за 2020г. (т.2 от протокол от 28.02.2020г.) и за 2021г. (по т.2 и т.5 от протокол от 25.02.2021г.) общото събрание е решило тези средства да се получат от всички лица, които имат трудови правоотношения с предприятието или само тези, които реално полагат труд по тях, съответно дали ищеца попада сред работниците и служителите, които общото събрание е имало предвид при гласуването на решението за приемане на план за разпределяне на приходите и разходите за социално-битово и културно обслужване за 2020г. и за 2021г.

Както съда посочи по-горе при гласуване на решението от общото събрание по т.2 от протокол от 28.02.2020г., с което е приет плана за разпределяне на приходите и разходите за социално-битово и културно обслужване за 2020г., общото събрание не е решило да има изключение при получаване на социални средства за определени категории работници и служители.

Че волята на общото събрание е всички лица, които имат трудови правоотношения да получат по равно суми от социално-битово и културно обслужване следва от обстоятелството, че при изплащане на средствата със съответните заповеди от работодателя - Заповед № АД-1155/27.04.2020г., Заповед № АД-1475/02.06.2020г., Заповед № АД-2444/21.08.2020г., Заповед № АД-3784/02.12.2020г. и Заповед № АД-3872/09.12.2020г. е записано, че сумата се изплаща на всички работници и служители по трудов договор и договор за управление и контрол. С посочените заповеди само се изпълнява волята на общото събрание на работниците и служителите, което е единственият компетентен орган да взема решенията за изразходване на средствата за социално-битово и културно обслужване, от където и следва категоричната воля на общото събрание по отношение социалните средства за 2020г. от тях да се

ползват работници и служители по трудов договор и договор за управление и контрол.

Аналогично при гласуване на решението от Общото събрание по т.2 от протокол от 25.02.2021г., с което е приет плана за разпределяне на приходите и разходите за социално-битово и културно обслужване за 2021г., общото събрание е решило по т.5 от същия протокол, че от средствата за социално-битовото и културното обслужване имат право да се ползват работници и служители по трудово правоотношение и договори за управление и контрол с дружеството и членове на техните семейства (изчерпателно посочени), както и пенсионирани от дружеството работници и служители, които са работили най-малко 10 години в дружеството преди пенсионирането им.

Така довода на ответника, че право на средства за социално-битово и културно обслужване за 2020г. и за 2021г. имат само работници и служители полагали реално труд не се възприема от съда, тъй като противоречи на безспорно доказаното по делото, че компетентния да определя начина на използването на средствата за социално-битовото и културното обслужване орган по чл.292, ал.1 КТ общото събрание на работниците и служителите е решило тези средства да се ползват по равно от работниците и служителите по трудово правоотношение и договори за управление и контрол с дружеството.

Ищецът през периода 08.04.2020г. до 10.05.2021г. не е бил на работа поради признато за незаконно и отменено от съда уволнение и по силата на законовата фикция на чл.354, ал.1 т.1 КТ това време му се признава за трудов стаж, т.е. от гледна точка на правото ищеца се приравнява на работниците и служителите работили по трудово правоотношение и полагали реално труд, тъй като лишаването от възможността ищеца да работи заради уволнение, обявено впоследствие за незаконно, по принцип е непредвидимо и не зависи от неговата воля, а освен това се дължи на действията на ответника - работодател, довели до незаконното уволнение, без които ищецът щеше да може да работи през посочения период и да упражни правото си да получи средства за социално-битовото и културното обслужване. Предвид на това съда намира, че иска за изплащане на сумите 2200.00 (две хиляди и двеста) лева разходи за почивка, изплатени със заплатите за месец април 2020г.; 1000.00 (хиляда) лева разходи за ден на енергетика, изплатени със заплатите

за месец май 2020г.; 1000.00 (хиляда) лева разходи за 6 - ти септември, изплатени със заплатите за месец август 2020г.; 600.00 (шестстотин) лева разходи за Коледа, изплатени със заплатите за месец ноември 2020г.; 850.00 (осемстотин и петдесет) лева за Коледа изплатени със заплатите за месец ноември 2020г.; 1000.00 (хиляда) лева разходи за 3 - ти март, изплатени със заплатите за месец февруари 2021г.; 1100.00 (хиляда и сто) лева разходи за Великден, изплатени със заплатите за месец март 2021г. и 2200.00 (две хиляди и двеста) лева разходи за почивка, изплатени със заплатите за месец април 2021г. е основателен и доказан, и следва да бъде уважен, като ответника бъде осъден да заплати на ищеца тези суми.

Според правилото на чл.86 ЗЗД, че при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата - в конкретния случай от датата на подаване на исковата молба в съда, на ищеца се следва и законната лихва върху сумите от датата на подаване на исковата молба в съда на 20.08.2021г.

2. По иска за заплащане на обезщетение по чл.224, ал.1 КТ за неизползван платен годишен отпуск за 16 дни в размер на 2856.13 лв.

Разпоредбата на чл. 224, ал. 1 КТ предвижда, че при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителят има право на парично обезщетение за неизползувания платен годишен отпуск пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж.

Между страните няма спор, че ищеца има право на обезщетение за неизползван годишен отпуск при последващото уволнение и ответника твърди и представя доказателства, че му е изплатил такова обезщетение съгласно Заповед № АД-2162/28.07.2021г. удостоверено с фиш за месец юли 2021г. за 17 дни неизползван годишен отпуск за 2020г. в размер на 3034.64 лв. и за 23 дни неизползван годишен отпуск за 2021г. в размер 4105.68 лв.. Освен това представя и Заповед № НК-13/26.07.2021г., удостоверяваща обстоятелството, че след фактическото му връщане на работа от съда на 10.05.2021г. ищецът е ползвал годишен отпуск за 2020г. в размер на 7 дни. Твърди, че с това е изпълнил задължението си е платил дължимото на ищеца обезщетение за неизполван годишен отпуск.

От приетото от съда заключение на съдебно-счетоводната експертиза се потвърждава твърдението на ответника, че при последващото уволнение на

ищеца на 27.07.2021г. работодателя му е изплатил обезщетение за неизползвания годишен отпуск, включително за процесния период от 08.04.2020г. до 10.05.2021г., но само за уговорения с трудовия договор отпуск по чл.155 КТ (основен платен годишен отпуск). Установява се, че ищеца има право за този период и на изрично уговорен с трудовия договор и предвиден в КТД и отпуск по чл.156 КТ (допълнителен платен годишен отпуск) от 11 дни за 2020г. и 5 дни за 2021г., които не е ползвал и работодателя не му е заплатил. Вещото лице е изчислило размера на обезщетението за тези дни неизползван отпуск 2856.13 (две хиляди осемстотин петдесет и шест лева и тринадесет стотинки) лв.

Спорен между страните е въпроса дали се дължи обезщетение на ищеца като незаконно уволнен работник и за неизползван уговорен допълнителен платен годишен отпуск, за времето от датата на прекратяване на трудовото правоотношение до датата на възстановяването му на работа с влязло в сила съдебно решение.

С Определение № 1695/26.11.2018г. по гр.д. № 2225 по описа за 2016 година на Районен съд - Хасково съда е отправил преюдициално запитване до СЕС, по което е постановено Решение от 25 юни 2012 г. по съединени дела С-762/18 и С-37/19. С това решение СЕС дава отговор на двата поставени въпроса, че член 7, параграф 1 от Директива 2003/88/ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална съдебна практика, по силата на която работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, няма право на платен годишен отпуск за периода от датата на уволнението до датата на възстановяването му на работа, поради това че през този период не е полагал действително труд за работодателя, както и че не допуска национална съдебна практика, по силата на която при последващо прекратяване на трудовото правоотношение - след като работникът е бил уволнен незаконно, а по-късно възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, този работник няма право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа.

В т.78 на Решението на СЕС е прието „Следователно работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, **има право да иска платен годишен отпуск в целия полагаем размер за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа вследствие на тази отмяна.**”.

Съгласно чл. 633 ГПК решението на СЕС е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България.

Само на това основание съда намира, че работодателя е бил задължен и е следвало да изплати на ищеца при последващото уволнение обезщетение за целия полагаем размер на неизползвания годишен отпуск както е уговорен с трудовия договор - вкл. отпуска по чл.156 КТ за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа вследствие на тази отмяна за 11 дни за 2020г. и 5 дни за 2021г. в размер на 2856.13 (две хиляди осемстотин петдесет и шест лева и тринадесет стотинки) лв. и тъй като не го е сторил иска е основателен и доказан, и следва да бъде уважен.

Ответника дължи и законната лихва върху сумата за обезщетение от датата на подаване на исковата молба на 20.08.2021г. до окончателното изплащане.

ПО РАЗНОСКИТЕ

При този изход на спора според правилото на ч.78, ал.1 ГПК ищецът има право на направените разноси в процеса съобразно уважената част на иска, а ответника съгласно чл.78, ал.3 ГПК има право на направените разноси съобразно отхвърлената част на иска.

Разноските на ищеца са платено адвокатско възнаграждение съгласно пълномощно и договор за правна защита в размер на 1500.00 лв.

Разноските на ответника за юрисконсулско възнаграждение в размер на 300.00 лв.

Съобразно уважената част на иска (при претенция за общо 15973.13лв., уважена в размер на 12806.13 лв. и отхвърлена за 3167.00лв.) на ищеца се дължат разноси в размер на 1202.59 лв., а на ответника се дължат разноси в размер на 59.52 лв.

Ответника следва да заплати на Районен съд – Козлодуй държавната такса, от която ищеца е освободен при завеждане на делото в размер на 512.24 лв. и по компенсация платеното от съда възнаграждение на вещото лице в размер на 200.00 лв.

Водим от изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „АЕЦ Козлодуй” ЕАД със седалище гр.Козлодуй, представляван от Наско Асенов Михов - Изпълнителен директор да заплати на СТ. АЛ. АН., ЕГН ***** с адрес в гр.Козлодуй, ул.”Христо Ботев” №176 изплатените за периода от 08.04.2020г. до 10.05.2021г. на работниците и служителите средства за социално-битово и културно обслужване - 2200.00 (две хиляди и двеста) лева разходи за почивка, изплатени със заплатите за месец април 2020г.; 1000.00 (хиляда) лева разходи за ден на енергетика, изплатени със заплатите за месец май 2020г.; 1000.00 (хиляда) лева разходи за 6 - ти септември, изплатени със заплатите за месец август 2020г.; 600.00 (шестстотин) лева разходи за Коледа, изплатени със заплатите за месец ноември 2020г.; 850.00 (осемстотин и петдесет) лева за Коледа изплатени със заплатите за месец ноември 2020г.; 1000.00 (хиляда) лева разходи за 3 - ти март, изплатени със заплатите за месец февруари 2021г.; 1100.00 (хиляда и сто) лева разходи за Великден, изплатени със заплатите за месец март 2021г.; 2 200.00 (две хиляди и двеста) лева разходи за почивка, изплатени със заплатите за месец април 2021г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба на 20.08.2021г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА „АЕЦ Козлодуй” ЕАД със седалище гр.Козлодуй, представляван от Наско Асенов Михов - Изпълнителен директор да заплати на СТ. АЛ. АН., ЕГН ***** с адрес в гр.Козлодуй, ул.”Христо Ботев” №176 обезщетение по чл.224, ал.1 КТ за неползван допълнителен платен годишен отпуск за 11 дни за 2020г. и 5 дни за 2021г. (общо за 16 дни) за периода от 08.04.2020г. до 10.05.2021г. в размер на 2856.13 (две хиляди осемстотин петдесет и шест лева и тринадесет стотинки) лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба на 20.08.2021г. до окончателното изплащане.

ОТХВЪРЛЯ иска на СТ. АЛ. АН., ЕГН ***** с адрес в гр.Козлодуй, ул.”Христо Ботев” №176 против „АЕЦ Козлодуй” ЕАД със седалище гр.Козлодуй, представляван от Наско Асенов Михов - Изпълнителен директор за заплащане на допълнително трудово възнаграждение в размер на 3167.00 (три хиляди сто шестдесет и седем) лв, явяващи се 98,40 % основната ми месечна заплата по трудов договор, изплатено на работниците и служителите със заплатите за месец декември 2020г., като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК „АЕЦ Козлодуй” ЕАД със седалище гр.Козлодуй, представляван от Наско Асенов Михов - Изпълнителен директор да заплати на СТ. АЛ. АН., ЕГН ***** с адрес в гр.Козлодуй, ул.”Христо Ботев” №176 направените по делото разноси в размер на 1202.59 лв.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 ГПК СТ. АЛ. АН., ЕГН ***** с адрес в гр.Козлодуй, ул.”Христо Ботев” №176 да заплати на „АЕЦ Козлодуй” ЕАД със седалище гр.Козлодуй, представляван от Наско Асенов Михов - Изпълнителен директор направените по делото разноси в размер на 59.52 лв.

ОСЪЖДА „АЕЦ Козлодуй” ЕАД със седалище гр.Козлодуй, представляван от Наско Асенов Михов - Изпълнителен директор да заплати на Районен съд - Козлодуй държавна такса в размер на 512.24 лв. и по компенсация платеното възнаграждение на вещото лице в размер на 200.00 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване отстраните пред Окръжен съд - Враца в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Районен съд – Козлодуй: _____